

[Aksel Larsen.]

De skal bestå i direkte skatter af forskellig art, i skatter og afgifter, der er en art „missing link“ mellem direkte skatter og forbrugsskatter, i takstforhøjelser og i rene varefordyrende forbrugsskatter. Nogle af dem skal give 200-300 mill. kr., enkelte kun 10-15 mill. kr., hvilket efter den højtærede finansministers karakteristik forslår som en skrædder i helvede, men det bliver til penge alt sammen.

Socialistisk folkeparti er ikke af den mening, at skatter er af det onde. Vi er klar over, at staten og kommunerne må have skatteindtægter for at kunne løse de samfundsopgaver, der skal løses. Vi er klar over, at det i den givne situation er nødvendigt for staten at skaffe sig forøgede indtægter, og når man tænker på de offentlige investeringer, der med uafviselig styrke trænger sig på, og som vi drøftede i folketinget forleden, må man sige, at egentlig er regeringens krav af en størrelsesorden, som næsten er for beskeden. Ganske vist kan statskassens situation også forbedres ved, at man sparer, og hvis man ville lytte såvel til socialistisk folkeparti som til den sunde fornuft, så tog man også af hensyn til de produktive investeringers krav fat på at virkeliggøre dansk afrustning, at skære militæruddgifterne helt bort. Vi ved imidlertid, at dette vil regeringen og flertallet i folketinget ikke, i hvert fald ikke endnu, og da samfundsopgaverne ikke af den grund kan lades uløst, må vi se, hvordan vi skaffer midlerne.

Med den situation, finansministeren befinder sig i, kan man meget vel forestille sig, at han beklager den letsindighed, der blev begået i hans forgængers tid og i den højtærede statsministers første glade statsministerdage. Jeg tænker på, at man på grund af iveren for at få afsluttet et forlig om en engrosoms med venstre og de konservative gik ind på at sætte indkomstkatterne ned med 700 mill. kr. årligt — en sum, der vel i dag er vokset til 900 eller 1.000 mill. kr. Tænk, om man ikke havde gjort det — så var finansministeren i dag blevet sparet for to tredjedele af sine bekymringer. At man har lært, kan ses af, at regeringen har trukket sit forslag til udskrivningslov tilbage og foreslår udskrivningen af indkomst- og formueskat

foretaget efter samme skala som den i dette skatteår gældende, altså uden den tidligere beregnede betydelige nedsættelse. Vi anser dette for at være både klogt og rigtigt, og vi opfordrer regeringen til her at kridte støvlerne og stå fast. Balancen mellem direkte skatter og forbrugsskatter skulle nødvendigvis gøres mere skæv, end den er. I den givne situation mener også vi, at proportionalskattens bund- og overgrænse må fastholdes, men vi tilråder dog, at man fastholder den del af regeringens tidligere forslag, der tilsigtede at flade den alt for stejle progression ved marginals kattens begyndelse noget ud.

At vi mener, regeringen er på den rette vej med sine forslag om en i øvrigt beskeden forhøjelse af aktieselskabsskatten, af den særlige indkomstskat, af arveafgiften og med forslaget om annonceskat, ved alle — og hvis der var nogen, der ikke vidste det, har de da fået det fortalt af den borgerlige presse, og vi har til overflod fået det understreget i den foreløbige debat her. Vi forlanger dog indenlunde paterniteten til disse forslag; vi er klar over, at der såvel i den socialdemokratiske folketingsgruppe som i regeringen er medlemmer, som selvstændigt har kunnet indse rimeligheden og berettigelsen i at skaffe en del af de nødvendige statsindtægter ad disse veje, også fordi de pågældende ikke har glemmt, hvad der står i socialdemokratiets politiske arbejdsprogram af 1961.

Annonceskatten på 10 pct. har i ganske særlig grad vakt den borgerlige presses og for resten også det kommunistiske dagblads forbitrelse. Ja, det må vel bemærkes, at det sidstnævnte endda er kommet til den overbevisning, at reklameskat og reklamebegrænsning ikke er noget godt, men det forstår man jo, eftersom Pravda i Moskva netop for få dage siden er begyndt at docere, at reklame egentlig er noget værdifuldt socialistisk. Vi har ganske vist aldrig foreslået en annonceskat, men foreslået, at man forsøgte at begrænse den overhåndtagende reklame ved ikke mere at lade staten og kommunerne betale en meget væsentlig del af udgifterne ved den. Det gør staten og kommunerne jo nemlig derved, at reklameudgifter er fuldt fradragsberettigede i virksomhedernes driftsregnskaber, hvisårsag deres overskud og skattetilsvær